

en saadan Forseelse foretage af Politibetjente, tror jeg heller ikke, det vilde være heldigt. Jeg tror ikke, de vilde egne sig til at undersøge Præsternes Forhold i saa Henseende“. Jeg ved jo ganske vist ikke, om der er nogen Forskel paa en civil Kæfert og en gejstlig Kæfert, det tror jeg ikke, man kender til i Lovgivningen. Jeg tror, at hvis en Kæfert er for stor, er en Politibetjent i hvert Tilfælde paa sin Plads, naar han kommer og tager sig af den. Jeg forlanger ikke, at Politibetjentene skulle give sig i Lag med nogen Forundersøgelse. Det er slet ikke min Mening, at en Politibetjent over for den Præst, der har en Kæfert, skal give sig til at undersøge, paa hvilket Værsthus han har faaet for meget at drikke, eller hvad Art Spiritus det har været. Det tror jeg heller ikke, at andre Mennesker ville mene. Jeg tror ikke, at en saadan Forundersøgelse vil være nødvendig, heller ikke over for civile, men jeg ser i denne Udtalelse, at selv den Slags Forseelser skulle henvises til saadanne gejstlige Domstole, endskønt jeg synes, at de borgerlige Myndigheder akkurat lige saa godt kunde tage sig af dem. Jeg tror derfor, at den højtærede Kultusminister ser fejl i dette Forhold. Jeg havde nævnt det Ord, at den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden, men den højtærede Minister syntes ikke om dette Ord, specielt ikke om den Anvendelse, jeg havde gjort af det, og mente, at dette Ord kunde jo særlig og med Held anvendes af dem, der kæmpe imod Nævningernes Indførelse. Ja, det er saamænd aldeles ikke umuligt, at det kan anvendes af dem, der kæmpe imod Nævningernes Indførelse. Der er saa mange Ord, man kan give en meget forskellig Anvendelse. Jeg skal minde den højtærede Kultusminister — og her befinder jeg mig paa gejstligt Gebet — om det Ord, der siger, at Fanden kan ogsaa læse Biblen, men dermed er jo ikke afgjort, at Fanden har Ret, eller at det, der staar i Biblen, er urigtigt.

Den højtærede Kultusminister mente i det hele, at naar man havde noget imod hans gejstlige Retter, maatte man samtidig have en hel Del mod forskellige andre gode Ting. Den ærede Kultusminister drog jo den Slutning, at naar jeg havde anvendt dette Ord om, at den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden, kunde jeg maaske ogsaa have noget imod Nævninger. Det var vel Meningen dermed. Den ærede Kultusminister ryster paa Ho-

vedet, ser jeg, jeg har ikke forstaaet ham anderledes, end at dette var hans Mening. Ellers begriber jeg ikke, hvorfor den ærede Minister tog dette Ord op. Men den ærede Kultusminister tillod sig endvidere at udtale, at man maatte dog have saa meget til overs for Folkekirken, at man lod dem beholde de gejstlige Domstole. Jeg begriber ikke, hvorledes den ærede Kultusminister kan komme til at fremsætte en saadan Udtalelse. Vi ønske jo netop, at Præsterne skulle stilles paa lige Fod med den øvrige Del af Befolkningen og netop derved komme til at staa i et bedre Forhold til denne, end hvis den skal have noget for sig selv i Retning af Domstole. Jeg kan ikke forstaa, at det kan faa Udseende, som om vi ikke havde noget til overs for Folkekirken. Jeg vil i alle Tilfælde have Lov til at sige for mit Vedkommende, at det er aldeles uberettiget, hvis den ærede Kultusminister tillader sig at drage denne Slutning. Den ærede Kultusminister omtalte Krigsretterne og jævnførte dem med de gejstlige Retter. Han mente, at der var ikke rigtig god Samklang i, at vi forlange de gejstlige Retter ophævede, naar vi ville lade Krigsretterne bestaa. Jeg maa gøre den ærede Kultusminister opmærksom paa, at man kan ikke saadan jævnføre disse to Retter. Krigsretternes første og fremmeste Opgave er selvfølgelig den at dømme under Krigsforhold, naar man ikke kan tage dem, der forsynde sig, frem for Herredsfogeden, for de civile Domstole. Jeg indrømmer, at Gejstligheden ogsaa kan være krigerisk, den er ikke altid saa fredsommelig, men der er dog ikke saa megen Krig, at der ikke findes en civil Domstol, der kan dømme Gejstligheden. Og naar man har en særlig militær Straffelov, ligger det selvfølgelig deri, at den Gang man fra først af fik disse Krigsretter og fik denne Straffelov, vare de, der skulde dømmes i Henhold til en saadan Straffelov, i Almindelighed noget sammenløbet Pak, hvervede Soldater, som trængte til særlig skarp Lud. Men jeg vilde dog nødig have, at man skulde gaa ind paa den Forklaring, at de gejstlige paa samme Maade vare Folk, der særlig trængte til at blive holdte i Ørene af specielle Retter. Og det er jo heller ikke Meningen. Den ærede Minister udtalte, at hvis Flertallet fik sin Villie med Hensyn til Ændringsforslagene, vilde der derved blive et Lod, som kunde trække Reformen til Bunds. Det er ganske vist et Argument, hvorved man kunde begrunde, at der ikke bør stemmes for Flertallets